

Както въ днешната вавилония
се объркаха укъ и неукъ,
не ще нивга прокопсаме ние
безъ довѣрие единъ къмто другъ.

Все отъ много наука и хитрость
твойто щастие тѣй провѣрвя...
Какъ се надахме, че въ старинитѣ си
покрай тебе ще видимъ бѣлъ святъ!

Но не бѣ досега — и кога ли?
Кога утре заклопимъ очи?
Дали тебъ или насъ си да жалимъ?
Пакъ ще кажешъ, че тате гълчи.

И решилъ бѣхъ да те не зачеквамъ,
ала видя ли криви нѣща,
изприказвамъ се да ми олекне
и да смѣмра — затуй съмъ баша.